

УКАЗ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ

ПРО ПРИСВОЄННЯ ПОЧЕСНИХ ЗВАНЬ УКРАЇНИ ПРАЦІВНИКАМ ОСВІТИ

За вагоми заслуги у розвитку національної освіти, успіхи у навчанні і вихованні молоді присвоїти почесне звання:

«Заслужений діяч науки і техніки України»

ПІДГОРНОМУ Олексію Леонітовичу — завідувачу кафедри Київського державного технічного університету будівництва і архітектури, докторові технічних наук, професору.

Президент України
м. Київ
5 жовтня 1996 року
№ 929/96

Л. КУЧМА

ІСТОРІЯ ОДНОГО РОЗСЛІДУВАННЯ

ПОСТУП... Що це таке? Організація? Мабуть бажали б нею стати... Тому що ось дивлюсь на «дивний документ», що переді мною, і бачу: мають свої бланки, на яких адреси, телефони, печатки також мають... Правда використовуються ці бланки на подавання скарг в прокуратуру та ще й під заголовком «Повідомлення про злочин». Копії Міністру освіти та Голові Комісії Верховної Ради України з питань науки та народної освіти.

Так от, що ж це таке ПОСТУП? Вирішила я провести власне розслідування... Виходжу до нашого вузу. На порозі питаю у студентів під час великої перерви: «Чи знаєте ви хто це такі «ПОСТУП»?» Двоє хлопців одразу заміялися і пішли від нас. Інші запитали у мене: «Ні, не знаємо, а хто це?» Продовжую це вибіркоче опитування. Запитую у викладачів, співробітників... Отже, зрозумілої відповіді я не отримала.

Вирішила піти іншим шляхом, бо знайшла людина все-таки, що порадилась звернутися до червонокурсників будівельного факультету. Там знаходяться ті, хто трає першу скрипку в цьому творі. Шукаю одного з них — Сергія Повшеднюго. Виявляється, як сказали мені в деканаті, він вже не є нашим студентом. Відрахований... Мабуть, не дуже «старанно» виконував обов'язки студента!

Далі в своїх розшуках спробувала звернутися до другого керівника в ПОСТУП — Тараса Рудя. Але того дня — 19 листопада — він був присутній на заняттях на I парі, на II-й його не було, потім він з'явився на III парі, і на IV-й його знов не було. Отже, тоді на II і на IV парах), коли я його шукала, «його» не було, бо він тепер «Голова секретаріату» в ПОСТУП. Правда, мені вдалося все ж таки зустрітись, але не з Тарасом Рудем, а з самим С. Повшедним.

Йому передали про моє бажання зустрітись. Він зазирнув у редакцію «А+Б» наступного дня. Я попросила його розповісти про осередок, що він очолює у нас в КДТУБА, але спіраючись на факти. Тобто просила розказати про те, якщо ПОСТУП існує вже півтора року, як він мені повідомив, то ж, мабуть, є і справи хороші, в яких вони брали участь. Потім хотілося мені, щоб наші студенти і викладачі, які ще не знають про ПОСТУП, дізналися б і про плани на майбутнє цієї молоді і про все, що Сергій сам хотів би розповісти. Я просила підготувати такий допис наступного дня, щоб швидше «випустити» газетний номер. Мені було сказано, що «він дуже зайнятий справами» і підготувати таку замітку на завтра не зможе. Ну що ж, бог йому суддя. Через 2 дні С. Повшедний все-таки приніс «матеріал», якщо це так можна назвати. Це було 2—3 рядки про те, коли створений осередок і кількість його членів. Потім мені дали таке «джерело» про цей осередок, де розповідається про «незахищений» від різних посягань на свої права студента». З нього мені пропонувалося використати 2, 3, 5, 6 частини. Зрозуміло, що так зробити я не вважала за можливе. Мені хотілося отримати від «ініціативного», «зілнього» студентського осередку власний допис.

Вечері, коли я зв'язалася по телефону з С. Повшедним, щоб сказати, що, попри моє бажання, мати такий матеріал в газеті, саме цей дати не може. В нас виникла досить «щиря» розмова, яку продовжувати він не хотів і «кину» мені слухавку.

Що ж, як мені здається, ті, хто хоче вчити, виховувати інших, повинен спочатку бути вихованим сам!

І. ГЕРАЩЕНКОВА.

ПОСТУП В ДОКУМЕНТАХ І ФАКТАХ

Вже майже півтора року у стінах КДТУБА функціонує осередок Першої Студентської Української Профспілки — ПОСТУП. Вона є альтернативною до традиційної студентської профспілки. З вибіркового опитування студентів, викладачів, співробітників встановлено, що мало хто знає про неї. Тому ця публікація має на меті, спіраючись на публікації, документи, свідчення аналітично розглянути діяльність цього нового явища у громадському житті колективу університету. Ми коментуємо питання, поставлені осередком ПОСТУП в своєму програмному проспекті. (Числа в дужках — це джерела, що були використані в матеріалі, перелік їх наведений в кінці).

1. ЧОМУ СТУДЕНТАМ НЕОБХІДНО ОБ'ЄДНУВАТИСЯ?

«Водночас окремі викладачі ставлять перед студентами цілком довірливий, ніяк не вшорвані вимоги, самі не надають переважачь змістовності та доступною формою подання учбових матеріалів. Програми багатьох дисциплін морально застаріли. Там насом ВУЗівській адміністрації переважно взагалі не цікавляться

думкою студентів про зміст та організацію навчального процесу, як і особисті та фахові якості викладачів. Зате вони дуже активно застосовують дисциплінарні покарання, аж до відраховування з вищого навчального закладу включно» (1).

Звідки такий висновок? Дуже просто — із необхідності про «кухню» підготовки учбового процесу. Як може знати студент про сотні, тисячі годин, що витрачаються викладачами та адміністрацією на засіданнях кафедр, комісій, нарадах, конференціях, симпозиумах, курсах підвищення кваліфікації, у відраджаннях, на стажуваннях... Мета «кухні» єдина — удосконалення учбового процесу. Лише один приклад: для підготовки конспекту курсу лекцій обсягом 32 години українською мовою на основі готового російського оригіналу потрібно понад 100 годин. Вони не перед- (Початок.

Продовж. на стор. 2).

Київська міська рада профспілки працівників освіти і науки

ЗВЕРНЕННЯ

ДО ПРАЦІВНИКІВ ОСВІТИ м. КИЄВА, ГРОМАДЯН, КОМУ НЕ БАЙДУЖА МАЙБУТНІСТЬ УКРАЇНИ ЯК НЕЗАЛЕЖНОЇ, ДЕМОКРАТИЧНОЇ ДЕРЖАВИ!

На протязі останніх років Кабінетом Міністрів грубо порушуються Конституційні гарантії щодо освіти, фактично знехтувано Закон «Про освіту», трудове законодавство, Генеральну угоду з профспілками. Працівники освіти, учні, студенти, внаслідок відсутності дійових заходів з боку Уряду та владних структур, опинились у ситуації повної невизначеності щодо подальшого свого існування.

Порушується конституційне право на одержання винагороди за чесну працю. Не виконуються Укази Президента, графік, розроблений Урядом та розглянутий на сесії Верховної Ради в липні ц. р. щодо погашення заборгованості по зарплаті, стипендіям, пенсіям та іншим соціальним виплатам. Освітня та їх сім'ї практично втрачають єдине джерело існування.

Уповільнилися темпи і зменшилися обсяги видання підручників, багато питань виникає до їх змісту. Практично відсутні кошти на господарські витрати, придбання обладнання, сплату комунальних послуг, припинилось виробництво багатьох видів учбового приладдя.

У той же час до початку навчального року Урядом та Міністерством освіти прийняті рішення, які не відповідають Конституції та законам України. Зокрема, введено оплату за користування підручниками, збільшено до 1000 годин педагогічного навантаження викладачам вищої школи, а також — наповнюваність класів, різко скорочено години шкільного компоненту, відмінено гарячі обіди для дітей. Незадовільний рівень соціальної захищеності працівників.

Відбудеться скорочення на 30 відсотків професорсько-викладацького складу вузів та на 10 відсотків навчальних планів закладів освіти на 1996/1997 навчальний рік тощо.

Свідченням негативної політики Уряду по відношенню до освіти є Постанова Верховної Ради від 20 вересня 1996 р. «Про грубі порушення Урядом законодавства в галузі освіти».

Запропоновані в проекті Закону «Про державний бюджет України на 1997 рік» показники свідчать про його невідповідність Закону «Про освіту» в питаннях забезпечення її пріоритетного розвитку, об'ємів фінансування. Питома вага витраток на освіту зменшується з 4,97 відсотків ВВП у 1996 році до 3,85 відсотків у 1997 році, що не припустимо для цивілізованої країни.

Все це ставить під сумнів Конституційні гарантії на доступність та безоплатність освіти.

Профспілковими організаціями установ освіти міста під час проведення 10 вересня ц. р. Всеукраїнських профспілкових зборів та 6 жовтня — на загальнореспубліканському мітингу були висунуті вимоги:

- дотримання Конституції України та виконання Закону «Про освіту» щодо повного фінансування галузі, забезпечення гідних умов навчання, праці, розвитку матеріально-технічної бази;
- невиконання Указу Президента щодо своєчасної виплати заробітної плати, пенсій, стипендій, інших соціальних виплат;
- відміни протизаконних рішень Кабінету міністрів, Міністерства освіти, що призводять до погіршення умов праці і навчання; скорочення учбових планів, збільшення наповнюваності класів та співвідношення викладач-студент, скорочення штатів, зменшення розмірів доплат, що особливо торкнулось працівників дошкільних установ та ін.

Оскільки Урядом у черговий раз проігноровані наші вимоги та пропозиції, комітетом соціального захисту при міській раді профспілки працівників освіти 20 листопада 1996 р. прийнято рішення закликати трудові колективи розпочати збір підписів про недовіру Уряду.

Ваші підписи будуть передані до Верховної Ради, що може стати підставою для вирішення питання про дострокову відставку Кабінету Міністрів України.

Збір підписів буде проводитися з 25 листопада по 25 грудня 1996 р. Підписані листи будуть знаходитись в профспілкових комітетах навчальних закладів, в районних та міській раді профспілки за адресою вул. Володимирська, 57, Будинок вчителя, к. 30, 14.

ТАКИМ ВІН ЗАЛИШИВСЯ

ЦЮ СТОРІНКУ В ГАЗЕТИ МИ ПРИСВЯЧУЄМО ПАМ'ЯТІ ЮРІЯ ОЛЕКСАНДРОВИЧА ВЕТРОВА, ЩО 22 РОКИ ОЧОЛЮВАВ НАШ ВУЗ, ПРОФЕСОРА, ДОКТОРА ТЕХНІЧНИХ НАУК, ЧЛЕНА-КОРЕСПОНДЕНТА АКАДЕМІЇ НАУК УРСР, ЗАСЛУЖЕНОГО ДІЯЧА НАУКИ УРСР, ЛАУРЕАТА ДЕРЖАВНОЇ ПРЕМІЇ УРСР. В ЦЕЙ ЧАС ЙОМУ ВИПОВНИЛОСЯ Б 80 РОКІВ.

Видатний вчений, педагог, керівник...

Юрій Олександрович Ветров (1916—1983 рр.) — видатний вчений і педагог в галузі механізації будівництва, організатор наукової школи з різання ґрунтів народився 2 листопада 1916 року в Могильові в сім'ї видатного вченого в галузі гідротехніки і меліорації. В 1935 р. він закінчив Київський гідромеліоративний технікум, а через 5 років і Київський інженерно-будівельний інститут.

З 1932 по 1941 роки працював техніком, прорабом та інженером-конструктором в будівельних організаціях Києва.

Ю. О. Ветров — учасник Великої Вітчизняної війни, з 1941 по 1945 рр. знаходився на керівних посадах інженерних військ в діючих частинах оборони Москви, брав участь у військових операціях фронтів. За бойові заслуги нагороджений орденами Червоної Зірки, Вітчизняної війни та 11 медалями, був поранений.

Юрій Олександрович Ветров поклав початок українській науковій школі в галузі різання ґрунтів і порід, опублікував ряд наукових робіт в 1946 р. під час роботи в НДІ Голоздорупра України.

Три роки він вчився в аспірантурі при Московському інженерно-будівельному інституті ім. В. В. Куйбішева. В 1949 році захистив кандидатську дисертацію на здобуття вченого ступеня кандидата технічних наук на тему: «Дослідження з різання міцних ґрунтів».

З 1948 року розпочалася його педагогічна діяльність в Київському інженерно-будівельному ін-

ституті, куди його було направлено Мінвузом СРСР. Тут він працював до останніх днів свого життя, починаючи з посади асистента кафедри, потім доцента, а з 1953 року — завідувачем кафедрою будівельних машин, а з 1961 року ректором інституту. Сьогодні кафедра будівельних машин Київського державного технічного університету будівництва і архітектури носить його ім'я.

В 1955—56 рр. він знаходився в докторантурі при кафедрі будівельних машин Московського інженерно-будівельного інституту.

В 1964 році Ю. О. Ветров захистив докторську дисертацію з проблеми різання і копання ґрунтів. В тому ж році йому був присуджений вчений ступінь доктора технічних наук та вчене звання професора. В 1979 р. був обраний членом-кореспондентом Академії Наук Української РСР.

Професором Ветровим запропоновано і розроблено основи нового наукового підходу до взаємодії ріжучих робочих органів землерийних машин з ґрунтами і іншими середовищами.

Ю. О. Ветров був висококваліфікованим, досвідченим педагогом, відмінним методистом-вихователем молодих спеціалістів і молодих зростаючих наукових кадрів. Ним підготовлено 15 аспірантів, які успішно захистили кандидатські дисертації. Серед них є вже доктори наук. Ним опубліковано понад 150 наукових робіт, в тому числі 10 підручників і монографій, понад 20 винаходів. Він був автором значної кількості

методичних і учбових посібників, по яких навчалися і навчаються студенти спеціальностей, які готують в країнах СНД.

Очолюючи протягом 22 років колектив Київського інженерно-будівельного інституту, він вніс важливий вклад в справу його розвитку і становлення. Під його керівництвом значно поширилась та зміцніла матеріально-технічна база. Збудовано нові учбові корпуси, спортивний корпус, база господарського полігону будівельних машин, обчислювальний центр, актовий зал, архітектурний комплекс, упорядковані гуртожитки та ін.

Педагогічну, наукову і науково-організаційну роботу Ю. О. Ветров поєднував з великою і активною громадською діяльністю, був депутатом Київської Міської Ради, членом республіканського комітету профспілки працівників вищої школи і наукових закладів, головою Республіканської і членом Президії Всеукраїнської Ради з науково-дослідної роботи студентів. Він був головою постійної депутатської комісії з будівництва Київської Міської ради депутатів трудящих, працював відповідальним редактором наукового збірника «Гірські, будівельні і дорожні машини», членом редколегії журналу «Відомості Вузів. Будівництво і архітектура».

За успішну і плідну роботу в галузі науки, техніки і підготовки науково-педагогічних кадрів Ю. О. Ветрова було нагороджено

орденом Леніна, двома орденами Трудового Червоного Прапора, орденами Дружби народів і Знаком Пошани.

Юрій Олександрович помер 16 травня 1983 року на 67 році життя. Похований в Києві на Байковому кладовищі.

Наукові ідеї професора Ю. О. Ветрова сьогодні розвиваються в багатьох країнах світу. Українська наукова школа «Механіка руйнування ґрунтів і порід» створила нові високошвидкісні методи руйнування ґрунтів, на основі яких створено серію землерийних машин з найвищою в світі питомою продуктивністю.

Механізований землерийний інструмент, роторно-торцеве обладнання, довготійкі робочі органи, швидкісні кабелюкладальники і траншекопачі, каменерізна техніка, кільцеві бурі, машини для очищення забудованих масивів і руйнування надмірних середовищ сьогодні не мають світових аналогів.

В 1995 році журналові «Гірські, будівельні і дорожні машини», що створив проф. Ветров, виповнилося 30 років, видано 50 ювілейних випусків.

Пам'ять про велику людину, видатного вченого, досвідченого педагога і керівника, товариша і друга, назавжди залишиться в пам'яті тих, хто з ним працював і співробітничав.

В. БАЛАДИНСЬКИЙ,
професор.

ВІН

Перша зустріч з Юрієм Олександровичем Ветровим в мене була в серпні 1963 року. Перше знайомство і тривала бесіда закінчилась пропозицією подати відповідні документи на конкурс. В той час я був кандидатом технічних наук, працював Головним інженером служби Управління Південно-Західної залізниці.

Рада Київського інженерно-будівельного інституту 13 вересня

(Початок.

Продовж. на стор. 3).

ПАМ'ЯТІ

Ю. О. Ветрова

В день ясний, сонячний, і чистий
Строитель истинный ушёл,
Вершил он дело коммуниста
Все так надежно, хорошо.

Со стройки день свой начинал,
Он строил наши корпуса,
Добился лучшего желая,
Вносил большую лепту сам.

Он строил коллектив умело,
И мудро нами управлял,
И, вдохновляя нас на дело,
Сам образцы труда являл.

Большую строил он науку,
По курсу комплексных программ,
В прогресс вложил и ум,
И руки, и примером ярким нам.

Наш дорогой, товарищ Ректор,
Был уважаем и любим,
Скорбят студент, ученый, лектор,
Переживаем все, скорбим.

Награды Родины любимой,
Ему даны за труд большой,
Пусть в памяти живет он,
В делах, исполненных с душой.

О. ПОДГОРНИЙ,

професор

16 травня 1983 р.

Зберіг проф. Г. А. Саранча

ПОСТУП В ДОКУМЕНТАХ

(Продовження.

Поч. на 1 стор.)

бачаються учбовим навантаженням, тобто витрачаються, так би мовити, із «власної кишені».

Будь-який досвідчений викладач чи адміністратор знає, що природа навчання базується виключно на співробітництві вчителя і учня. Без цього учбовий процес не має сенсу.

І ПОСТУП з першого постулу робить шкідливу справу — вбиває клин між природним партнером, налаштовує своїми програмними деклараціями недосвідчену молодь на конфронтацію з ними, що присвятив життя складній, але благородній справі — навчання молодих людей.

Мабуть, недарма лідер ПОСТУПу у КДТУБА С. Повшедний, двічі відрахований зі складу студентів за порушення правил внутрішнього розпорядку та недисциплінованість, у наклеп (2), доносах (зберігаються у прокуратурі Залізничного району) звинувачує адміністрацію у переслідуваннях та інших гріхах. До речі, доноси підписані головою ПОСТУПу К. Захаренком, який ніякого відношення до нашого вузу не має. Таким чином, особиста образа перетворюється у загальноукраїнську проблему студентства.

2. ЯКОЮ ПОВИННА БУТИ ОРГАНІЗАЦІЯ, ЩО ОБ'ЄДНАЄ БІЛЬШІСТЬ СТУДЕНТІВ?

«Вона має бути, по-перше, суто студентською. Старі «студентські профкомів», в яких переважно (? — авт.) працюють професійні функціонери далеко не юного віку, вміють лише ділити чужі гроші, отримані за рахунок студентських стипендій. Проблеми студентів їм байдужі. Членство в їхніх структурах суто формальне. Це паразитичний пережиток «системи соціалізму». Реально переймається студентськими проблемами може лише організація, в якій усі керівні місця посідають самі студенти» (1).

Що ж спробуємо розібратися і з цим.

Існуюча багато десятиріч студентська профспілка є складовою профспілки працівників освіти і науки. Вона повністю самостійна фінансово і організаційно. Достеменно відомо, що ніхто не втручається в її справу, а творча співпраця з «дорослою» гільюю цієї профспілки ні в чому не суперечить твердженням ПОСТУПу про те, що «...поєднання зусиль багатьох людей значно підвищує їхню ефективність порівняно із ситуацією, коли всі діють окремо...» (1).

Чомусь ПОСТУП зневажає професіоналізм, хоча «проф», які є скarbнищею знань і досвіду, що набуваються роками, — руйнівна сила будь-якої справи. І за прикладом далеко ходити не треба.

Студентський профком КДТУБА, очолюваний Г. М. Семенцем, навіть у існуючих скрутних умовах не «ділить гроші», а з їх допомогою забезпечує студентам місця у профілакторії, путівки для оздоровлення, надає матеріальну допомогу, особливо одиноким мамам. Погаюно тільки, що з «кущих» студентських стипендій їх небагато перепадає. Він займається проблемою зменшення платні за гуртожиток, організовує неюче відпочинку, окрема взяв активну участь у підготовці і проведенні чудових урочистостей з приводу вручення дипломів випускникам 28 червня 1996 року. І ще багато добрих справ на його рахунок. Також активно участю підтримує студентський профком все без виключення акції профспілки на захист і відстоювання конституційних прав студентів і викладачів.

А формальна участь рядових членів профспілки в цих заходах дієно має місце, бо масована пропаганда індивідуалізму засобами масової пропаганди паралізувала громадянську активність

не тільки недосвідченої молоді, а й всієї суспільства. І це не вина й бода студентського профкому.

Про «систему соціалізму» — так курчат восени рахують. В усякому разі нова Конституція України порівняно з Конституцією УРСР позбавила молодь багатьох соціальних гарантій і багатьох інших невирішуваних проблем до 1991 року для студентства не існувало. Ось коли «перетворення» забезпечать вищій рішучість соціальної захищеності, ніж був, тоді і будемо робити висновки.

Тепер про ПОСТУП, де раніше керівні місця посідали саме студенти — голова осередку Т. Рудь, заступник голови — С. Повшедний. Почалося все восени 1995 року з паразитування на акціях за збереження кафедри спеціалізації. Вивчення кількох десятків документів, що супроводжували ці події, свідчать, що визначальна роль у частковому збереженні спеціалізації у КДТУБА належить ректору А. М. Тугаю при активній підтримці студентського профкому, особисто Г. М. Семенця, ініціативної групи студентів, які обрали понад 800 «формальних» членів студентської профспілки. Жодної згадки про участь ПОСТУПу ці

документи не містять. Навпаки, саме ПОСТУП у своїй газеті доводить те: «...Профком КДТУБА змінив успішно провести пікетування Міноборони, залучивши до цього депутатів Верховної Ради та провевти успішні переговори із заступником міністра оборони...» (3). Але С. Повшедний всупереч документам та своїм одиноким твердженням: «...Після роботи, організованої профспілкою ПОСТУП КДТУБА при одностайній підтримці студентів будівельного вузу, стало пікетування 10 жовтня Міністерства оборони і зустріч лідерів ПОСТУПу з вищим генералітетом України... де була присутня і група депутатів Верховної Ради...» (2). Тобто С. Повшедний ніше, м'яко кажучи, неправду. І це не поодинокі випадок використання масової акції підтримки студентів власної профспілки.

«Профспілковою солідарністю є дія ПОСТУПу однією з безумовних цінностей, відданість якій красномовно засвідчили масові акції підтримки страйків гірників та залізничників, організовані ним в 1994 та 1995 роках (1)... ПОСТУП проводить пікетування Міністерства вугільної промисловості... з вимогами: 1. Відставка

(Продовження на стор. 3).

В НАШІЙ ПАМ'ЯТІ

ВМІВ ЦІНУВАТИ ЛЮДЕЙ

(Продовження. Поч. на стор. 2).
1963 року обрали мене доцентом кафедри Експлуатації і ремонту будівельних машин.
В цей же час за ініціативою Ю. О. Ветрова йшла мова про створення нового факультету «Автоматизації будівельного виробництва» і ця організаційна справа була покладена на мене.
В липні 1964 р. біля Головного корпусу інституту, що знаходився тоді по бульвару Шевченка, 10 були вишкочені студенти другого курсу Будівельно-технологічного факультету, спеціальностей «Автоматизація і комплексна механізація будівельного виробництва» — 38 чол. та «Будівельні та дорожні машини і устаткування» — 17 чоловік.
Наказом Ректора інституту

Ю. О. Ветрова № 708/заг. від 25 червня 1964 р. приписувалось:
1. Декану Будівельно-технологічного факультету доценту Слюсаренку С. О. до 10 липня ц. р. закінчити навчальний рік та після наслідків весняної екзаменаційної сесії передати факультету Автоматизації будівельного виробництва контингент студентів та документацію по спеціальностям 0638 — АБВ — 38 чол. і 0511 — СДМ — 17 чол.
2. В. О. декана факультета Автоматизації будівельного виробництва покласти на к. т. н. САРАНЧУ Г. А.
3. З метою кращої організації навчального процесу факультету АБВ впорядкувати такі профільовані кафедри:
— кафедру Будівельних машин — Зав. кафедрою професор

Ю. О. Ветров (Будівельний факультет);
— кафедру Експлуатації та ремонту будівельних машин — Зав. кафедри — Лауреат Державної премії СРСР, к. т. н. П. Г. Гребельник (Будівельно-технологічний факультет);
— кафедру Електротехніки та автоматики — Зав. кафедрою доцент П. Е. Вакулук — (Санітарно-технічний факультет).
Таким чином, перший навчальний 1964/65 рік факультет АБВ почав зі складом студентів 389 чол. із них 8 груп — 180 чол. денної форми навчання та 6 груп — 209 чол. вечірньої та заочної форми навчання.
До складу викладачів трьох кафедр — входило 42 чол. докторів, професорів — 3, к. т. н., доцентів — 11.

Так здійснилась одна із МРІЙ Юрія Олександровича Ветрова, про створення Першого і Єдиного факультету АБВ серед Будівельних вузів СРСР.
Зростанням факультету студентів до 1150 чол. стало додаткове створення спеціальних кафедр: АБВ (1965 р.), Електротехніки і електроприводу — (1965 р.), Наукової організації праці і ергономіки — (1971 р.), Автоматизації систем керування — (1976 р.), Прикладної математики — (1977 р.). Також постійне піклування Юрія Олександровича про удосконалення навчального і наукового процесів нашого факультету. Ми дуже йому вдячні.
ВЕЛЬМИШАНОВИЙ НАМИ ЮРІЙ ОЛЕКСАНДРОВИЧ ВЕТРОВ залишив по собі в колективі інституту добру ПАМ'ЯТЬ І ГЛИБОКУ ПОВАГУ.

Із 50 років його трудової діяльності, 43 роки пов'язано з нашим інститутом.
Це була безперервна, активна, напружена, ділова методична і наукова праця в інституті по шаблям від асистента до ректора вузу. Одночасно беззмінно з 1953 року він очолював кафедру будівельних машин та керував відділом дослідження конструкцій землерийних машин.
Під керівництвом Ю. О. Ветрова інженерно-будівельний інститут перетворився в відомий Вузівський центр в галузі будівництва, в КІВІ діяли 2 проблем-

ні і 10 науково-дослідних лабораторій, видавалось 7 періодичних наукових збірників, працювало понад 50 докторів наук і професорів та понад 300 кандидатів наук, доцентів.
За досягнуті успіхи в підготовці спеціалістів для народного господарства і виконання наукових досліджень Київський інженерно-будівельний інститут нагороджено орденом Трудового Червоного Прапора.

Ю. О. Ветров був висококваліфікованим викладачем відмінним методистом, талановитим вихователем викладачів і студентів.
Ю. Ветров в 1974 році удостоєний почесного звання «Заслужений діяч науки УРСР». В 1980 р. був обраний членом-кореспондентом АН УРСР. Через рік йому присуджено Державну премію УРСР в галузі науки і техніки.
Юрій Олександрович був завжди ввічливим, культурним, доброзичливим, добросовісним, чесним, вимогливим до себе і підлеглих, справедливим, вмів цінувати людей, уболівав за справи інституту. Мав гарний вигляд, був підтягнутим, спокійним, глибокодумним. І всі ми, хто поруч з ним працював, розуміли, що саме ці риси характеру у нього вирішальні. Якщо поправді, то такі керівники зустрічаються в житті не так часто.
Вічна йому пам'ять!

Г. САРАНЧА,
професор, Заслужений працівник вищої школи УРСР, академік Академії Будівництва України.

Фото з архіву редакції.

І жодного перебільшення...

Юрій Олександрович Ветров був людиною дуже вимогливою і, як зараз кажуть, навіть жорсткою. Ректор мав моральне право вимагати повної віддачі від всіх своїх співробітників. Підчас його роботи був побудований інститут, він з'явився на роботу о 8-й, обходив всі будівельні майданчики, а о 9-й уже знаходився у себе в кабінеті. Додому з'являвся о 8—9 годині вечора. Я його якось спитав, коли ж він обідає, Юрій Олександрович відповів, що їсть двічі на день — вранці і ввечері.
В моїй долі, як і в долі багатьох моїх колег, Юрій Олександрович Ветров відіграв вирішальну роль. Йдеться про час, коли хтив докторську дисертацію, дякуючи разом з моїм батьком і московським професором М. М. Рижовим і Юрію Олександровичу.

Мені, як проректору з наукової роботи, не раз доводилося від нього чути сувору критику. В перші хвилини її не сприймав і навіть ображався. Але після кількохгодинних роздумів приходив до висновку, що він абсолют-но правий. Але найголовніше відбувалося наступного дня, коли Юрій Олександрович спілкувався доброзичливо і спокійно, ніби і не було вчорашнього «розносу». Якщо він приходив до якоїсь думки чи точки зору, вже ніщо не могло її змінити і його слово або обіцянка були повною гарантією.

Маючи величезні зв'язки з будівельними організаціями, він ніколи не користався цим в особистих цілях. І зараз ще живі свідки, які бачили, як Юрій Олександрович власноручно будовав свою дачу на 27-й лінії Русанівських садів. Ніколи не забуду такого випадку. У нас дома один майстер зробив ремонт якісно і недорого. Я в розмові якось роз-

А ПРО ЦЕ ЗНАЮТЬ НЕ ВСІ

Про те, що Юрій Олександрович був чуйним та вимогливим керівником, знають всі. А от про те, що він був хорошим спортсменом знають не всі.

Якось взимку, в сніжну неділю він запросив мене побігати на лижах в Голосіївському лісі. Приїхавши на колишню ВДНГ (виставку), ми опинилися на лижні довжиною 20 кілометрів. Закріпили лижі та побігли: він — попереду, я — за ним досить швидким темпом. Навколо було багато людей, в тому числі і на лижні.

Я вважав себе непоганим лижником і спочатку біг спокійно і був переконаний, що десь недалеко Юрія Олександровича обійду, попри на темп, що він взяв. Перші п'ять кілометрів я шукав моменти для обгону. До 10-ти кілометрів я відчув, що зробити це не так вже й просто. До 15-ти я вже думав, як би не відстати, відчувачи що потроху починаю стомлюватися. До кінця дистанції я був задоволений тим, що взагалі не відстав. Ми зупинилися, я передихнув вдоволено. Випили гарячої кави з термоса. Я почав було знімати лижі, коли почув: «Ну що, це кружечок?» Я розгубився, і як це було не соромно, все ж відмовився. Добрався додому до двох годин дня, відпочив, а коло п'яти почув дзвінок по телефону. Це був Юрій Олександрович, що після другого круга був вже вдома і поцікавився, як я себе почуваю.

М. ЄВСТИФЕЄВ,
професор.

повів про це Юрію Олександровичу. Зі здивуванням через кілька днів я почув, чи не можу порекомендувати цього майстра для ремонту його квартири.

Відомо, що багато з людей такого масштабу, як Ветров мають різні захоплення. На запитання,

яке у нього хобі, відповідь завжди була — «Робота». І в цьому не було ніякого перебільшення.

В. Є. МИХАЙЛЕНКО,
Заслужений діяч науки України, доктор технічних наук, професор.

І ФАКТАХ

(Продовження. Поч. на 1, 2 стор.).
міністра Полтавця. 2. Впровадження комплексної програми реформування вугільної галузі. 3. Надання шахтам права самостійно реалізувати вугілля. 4. Зниження цін на електроенергію. 5. негайно розпочати опалювання навчальних корпусів вузів... (4).
Дійсно, хіба «профі» — вугільники та залізничники змогли б без ПОСТУПу так влучно сформулювати свої вимоги? От тільки дуже жаль, що «безумовної цінності» у ПОСТУПу не вистачає для рідної освітнянської галузі, в акції якої він не взяв участі жодного разу. Мабуть, останню

сорочку віддав товаришам із шахт та залізниць.
Тому і довелося позичати у своїх братів по класу, коли хижачки зривав та вкрай у стіннівки будівельного факультету «Прогрес» профспілково інформацію про «Звернення міського комітету соціального захисту працівників освіти та науки». А шоб і в нього не пошурили, віддав крадене на зберігання у прокуратуру Залізничного району. Дійсно, тут воно зберігається надійніше, ніж у Швейцарському банку.
А от для кандидата у депутати Верховної Ради солідарності по закутках наскребли — підтримали проти конкурентів. І шановного генерала В. Буднікова по-

лікті руками у кров занурили («...у вас руки по лікті у крові...»)
Та чому все про солідарність та про солідарність... Це ж до студентів КДТУВА ніякого відношення не має.
Колі ж взявся ПОСТУП «...на рівні вузів...» організувати заходи культурного відпочинку... (1) і влаштували дискотеку, використавши її для агітації на користь кандидата у депутати, то закінчилось це дебошем, втручанням міліції і значним пошкодженням обладнання актового залу. З тобою зору ПОСТУПу це, мабуть, нормально, бо на їх III-х зборах «...найбільш гучним акордом стала дегустація пива АТ «Пивзавод

на Подолі». Буднінок кіно мав серйозну загрозу своєму існуванню. Але настійні делегатів був гарний, тому цей буднінок і досі стоїть на своєму місці...» (3). Щиро раді за делегатів — не було б вина, настійний був поганим — і керівники зацікавилися би беструляку. Ніщо людське ПОСТУПу не чуже — ні ливо, ні вандалізм...
Повертаємось до першоджерела. ПОСТУПу чомусь не до впадоби «...усіяккі структури студентського самоврядування», що постануло за вказівками ректоратів та деканатів. Адже вони сьогодні саме для того, щоб полегшити життя тих, хто керує студентами, «допомагали» їм в їхній робо-

ті» (1). Знов незрозуміння ПОСТУПом природи навчання у вузі змушує їх відкривати Америку. Саме тому і створюються структури самоврядування — шоб залучити студентів до співучасті у налагодженні учебного процесу. ПОСТУП настільки демонструє свою необізнаність, наполягає на тому, що «...аж ніяк не для того вони організовані (структури студентського самоврядування), шоб створювати своїм записникам будь-які зайві проблеми...» (1). Зрозуміло, що не для цього, а навпаки — для вирішення проблем, які виникають у спільній роботі адміністрації і

(Закінчення на 4 стор.).

ПОСТУП В ДОКУМЕНТАХ І ФАКТАХ

(Продовження.
Поч. на 1, 2, 3 стор.)

студентства. Голові осередку ПОСТУПу не до душі спокій — якщо проблем нема, треба їх створити — зухвало ігнорує правила внутрішнього розпорядку, змушуючи накопичувати у власній особистій справі стоси посадових та службових записок.

3. ЯКІ ПОЗИЦІЇ ОБІЙМАЄ ПОСТУП З ОКРЕМИХ СУСПІЛЬНИХ ПРОБЛЕМ?

«ПОСТУП виступає проти примусової військової служби, але за розмаїтє заочнення тих, хто добровільно присвячує себе військовій справі та тих, хто належним чином готує себе до збройного захисту Вітчизни...» (1), тобто таких, хто буде... містити чобтьми глину...» (2). Більш цинізму уявити важко. Традиційно почесна важка чоловіча справа — боронити Батьківщину зводиться провідниками «...соціальної відповідальності кожного за свої дії, і то не лише перед цілим загальною своїх співвітчизників, колег та партнерів, але й перед минулими та прийдешніми поколіннями...» (1), до чогось принизливого, негідного для «...усіх студентів України...» (2).

С. Повшедний послідовно власним прикладом стверджує продекларовану ПОСТУПом зневагу до військового обов'язку громадян України: за спеціальною підготовкою має оцінку «задовільно». Чи може знов власні про-

леми у ставленні до військового обов'язку перетворюються на «окрему спільну проблему?»

4. ЯКІ ЦІННОСТІ ШАНУЄ ПРОФСІЛКА ПОСТУП?

«Кладемо особливий наголос на взаємній терпимості, толеранції, пошуку шляхів порозуміння, на творенні сталих механізмів цивілізованого діалогу й партнерства між окремими людьми, соціальними групами та організаціями».

(1). І тому ці шляхи ПОСТУП проклад через прокуратуру і навіть започаткував цілеспрямовану кампанію переслідування «...прокомуністично налаштованих представників адміністрації...» (2), за переконання з політичних мотивів, взявши на озброєння перевірену сталінською добою практику доносів (зберігаються у прокуратурі Залізничного району) та наклепів (2). Тому з цього ж досвіду дещо поспішно вивенений, що «...попереду... в комуністичній — сира могила...» (2). Смертельним холодом повіяло від поступової «толєранції».

5. З КОМ ПОСТУП СПІВПРАЦЮЄ?

По-перше, «...Бачучи, що зосередження виключно на політичних проблемах веде до втрати впливу на більшість студентів, дві найстаріші незалежні студентські організації України — УСС Київського Університету ім. Т. Г. Шевченка та Студентське

Братство м. Львова, відомі як організатори студентського страйку на голодування в 1990 р. увійшли до складу ПОСТУПу на правах колективних учасників...» (1).

Доречно нагадати, що УСС Київського Університету ім. Т. Г. Шевченка разом з Молодим Рухом та іншими політичними організаціями відомого спрямування напередодні відзначення 50-ї річниці Великої Перемоги звернулись до владних структур із закликом про припинення в подальшому святкування цієї події в історії людства.

З цитованого зрозуміло, що відбувається дифузія політичних течій у молодіжній професійній рух до збереження впливу на студентську молодь, щоб при нагоді використати її, як це не раз було.

По-друге, «...Початком 1996 року ПОСТУП увійшов до громадсько-політичного об'єднання «Осва України»... Однак, окремі осередки, колективні учасники та регіональні організації ПОСТУПу вільні у виборі власних політичних спільників у здійсненні своїх статутних завдань...» (1).

Ох, і тягне ПОСТУП до політичних угруповань! Але широко відомо, що безкоштовний сир буває тільки в мишоловці. Тому будь-яке партнерство передбачає взаємний зиск.

Як це виглядає на теренах ПОСТУПу? Лейтмотивом програмних декларацій, червоною ліні-

єю всіх заяв та дій є налаштованість ПОСТУПу на конфронтацію з адміністрацією. Ніде навіть натяку нема на можливість плідного співробітництва з адміністраціями у навчальних закладах. Чому така упередженість? Вірогідна розгадка можливо криється у виступі 6 травня на зборах трудового колективу університету колишнього кандидата у депутати Верховної Ради М. С. Рудя. Він закликав внести до звернення на адресу владних структур вимогу про прийняття та впровадження закону про лоєстрацію. Але не повідомив колег, що практично цитує програмне положення однієї поважної політичної партії. І забув пояснити, як за таким законом у Чехії було збільшено 11 400 працівників навчальних закладів. І це, здається, не випадковість, бо за ним «...В Україні й сьогодні в навчальних і наукових закладах нещодавно випадки, коли над національно свідомими студентами і співробітниками, щоб «покончить з націоналізмом», чинять розправу номенклатурники-шовіністи (знов потягло холодом з сталінських часів — авт.), що досі сидять у керівних кірсілах...» (5).

Тобто у ставленні до адміністрації прослідковуються родинно-політичні зв'язки, що пояснюють вихідну запрограмовану неприхильність ПОСТУПу. В результаті діяльність ПОСТУПу в КДТУБА обмежується поки що зведенням

рахунків з вигаданим ворогом — адміністрацією і співробітниками. Що стосується самої студентської молоді, то опікуванню нею КДТУБА звелось до горезвісної дискотеки з нагоди передвиборчої кампанії. Аж навіть 28 червня ПОСТУП проігнорував святу справу, що її очолюв ректорат, — провони у життя випускників КДТУБА. Виходить, використали й покинули (на ректорат!) — на смілось напорочити — до наступної виборчої кампанії.

Перелік джерел:

1. Перша студентська українська профспілка — рекламний проспект.
2. С. Повшедний: «Чи бути «своєнці» в КДТУБА?» — у газеті «ПОСТУП».
3. «Наша мета — захистити права студентів» — у газеті «ПОСТУП», № 1 (6), 1996 р.
4. «Тепла і світла!» — у газеті «ПОСТУП» № 3 (5), 1996 р.
5. М. С. Рудя: «Саме національна освіта і наука можуть стати запорукою виживання держави» — у газеті «Український вчений», № 3 (8), 29 беззвія, 1996 р.

О. ФРОЛОВ,
голова страйкового університету.

ВІД РЕДАКЦІЇ: відгукки на матеріал приносити в к. 346 (редакція «А+Б») головному учбового корпусу.

БОКСЕРИ КДТУБА~ВПЕВНЕНІ В СОБІ

Професіонал—боксер з України

Закінчалась олімпіада, і в спортивному житті країни як би настала тиша. Однак це не так: спорт і фізична культура особливо прогресують, вони дуже необхідні новому суспільству і державі.

Проводяться багато змагань і свят, в яких беруть участь любителі спорту і фізичної культури. Ці заходи охоплюють багато молодіжних організацій, спільку ветеранів спорту і ін.

Нещодавно відбулося кілька змагань з боксу. Одним з них був турнір, присвячений пам'яті визволителів нашого рідного міста. Другим був бій за звання Чемпіона світу з версії WBC, що проходив у Франції. В ньому взяв участь боксер-професіонал, наш студент РАХІМ МІНГАЛІЄВ.

Про всі ці змагання ми попросили розповісти доцента кафедри фізичної культури і спорту, викладача з боксу МКРТИЧА ОГАНЕВОВИЧА ДИЛЕНЯНА:

Турнір пам'яті героїв

З 1-го по 6-те листопада відбувся турнір, присвячений пам'яті героїв — визволителів Києва від фашистських загарбників. Це свято відбулося в спортивному комплексі нашого університету. Управління фізичної культури і спорту Київської державної адміністрації, Союз ветеранів боксу і кікбоксинга України, Федерація боксу та кікбоксинга України і міста при безпосередній участі керівництва КДТУБА організували та відкрили міжнародні змагання з боксу, присвячені пам'яті загиблих героїв — визволителів Києва від німецько-фашистських загарбників.

Молодь особливо вразило ушанування 80-річчя заслуженого тренера, лікаря, вченого ЛЕОНІДА АБРАМОВИЧА ШАГІНА. Він виховав не одну плеяду відомих спортсменів не лише в Україні, колишньому СРСР, але й у усюму світі.

Ударив гонг, і розпочалися змагання. В суддівстві взяли участь судді міжнародної і національної категорії, які отримали право оцінити понад 100 чоловік, учасників, і виявити найсильніших.

На ринг, змагалися за першість виходили спортсмени з різних міст України, Білорусії, Молдавії. Кожен спортсмен був

акрай мобілізований і цілеспрямований, щоб стати першим на цьому святі спорту.

В числі учасників були й наші студенти, ведучі спортсмени, що високо оцінили право участі в цих змаганнях, показували характер, який необхідний сильним лідерам. Команда наша виступала в такому складі: С. КИРИЧЕНКО, 12 група арх. фак. — 3 місце; А. ТУРОВСЬКИЙ, 21 група ТЕКВМ — 5 місце; І. ТИМОЩУК, 34 група БМО — 5—8 місце; О. ГЛИТИН, 43 група ПЦБ — 1 місце; Т. КИРЮШКІН, 12 група БМО — 5—8 місце; Р. БЕЗГУБЕНКО, 31 група МБС — 2 місце; І. ІЛЮХІН, 21 група МБГ — 3 місце; Я. ДУБИЦЬКИЙ, 26 група ПЦБ — 5—8 місце; О. САВЧЕНКО, 26 група ПЦБ — 5—8 місце; Д. КРЮЧКОВ, 23 група БМО — 5 місце.

Спортсмени показали зібраність, вміння, техніко-тактичну підготовку, сміливо проводили свої поєдинки. Деякі з цих поєдинків були навіть спірними: наприклад до 71 кг — Д. КРЮЧКОВ, БМО, 23 гр. був кращим, однак рішення журі і суддів мало свою думку. Мені здається, що на досвіді поразок зростають перемоги! Було б лише бажання!

В житті студентської молоді, крім аматорського спорту з недавнього часу увійшов професійний спорт, а саме: бокс та кікбоксинг. Це здійснилось завдяки виникненню професійної ліги з видів спорту.

Боксери професійної ліги, що брали участь у всіх професійного боксу, що були згадані вище, доводили своє право бути серед лідерів. В числі професіоналів України світову відомість завоювали О. Гуров, А. Синенюлов, А. Іванченко і наш студент, що виступає на стаціонарі, а тепер є студентом-заочником Р. Мінгалієв.

Рахім Мінгалієв, коли ще вчився на стаціонарі в нашому університеті, досяг високих результатів, був призером України, переможцем і призером ряду міжнародних турнірів, виконав норматив Майстра спорту.

Він відстоював честь України, будівельного університету в рейтингових боях світового класу.

11 листопада 1996 р. в м. Дюнкер (Франція на Л. Манші) відбувся бій за звання чемпіона світу з версії WBC з Мусою Сангаре — відомим професіоналом. Осв вам уривок з французької газети «Ля вуа дю Діманші», що розповідає читачам як Мінгалієв веде бій. «Більш активним в матчі був Мінгалієв, що нікого не вражало: всім було відомо, що потрібно буде багато раундів, щоб Сангара розвив свою крейсерську швидкість. А поки Рахім вів бій швидко, чистіше і результативніше. Ударив сипалися градом на Сангаре, а останній відступав і рідко знаходив пролом у глухому захисті Рахіма. Коли удари Сангаре влучали в ціль, цього було мало, щоб похитати впевненість українського боксера та перемоги арбітрів. Поступово Мінгалієв отримав повну перевагу і впе-

нено вів бій. Він просувався вперед й наступав на Сангаре, а той тягнув час й не поспішав з ударами. У Рахіма з'явилася надія на перемогу в 3-му раунді. Заспокоївшись, він пропустив правий удар Сангаре, який розсік Рахімові ліву брів. Це помітив тренер Мусі Жозе Леруа та підказав своєму вихованцеві діяти в тому ж дусі. Український боксер, перемагаючи біль, наносив удари, не змикувши оком. Через деякий час розсічена брів ще більше розкрилася. Кров стікала по обличчю, капуючи на шорти. Парадокс, але Рахім подовів

свою енергію, попереджуючи удари свого противника, що троххи заспокоївся.

Така пасивність Муси викликала гнів тренера. Коли Сангаре програв 9-й раунд, тренер майже не дав спортсменові часу на відпочинок і вліпив йому дзвінкого яліаса, загорланниши: «Ну, ти вже зовсім!» Твій противник в агонії, а ти нічого не робиш. Ти не даєш собі рахунку в тому, що губиш свій шанс. Або ти поб'єш його, або я розсержусь».

З поклоном головою Муса Сангаре без заперечення слухав тренера» (переклад з французької ст. викладача кафедри іноземних мов Г. М. Савельєвої).

У Мінгалієва це до візита була посічена надбрана дуга, що давала себе знати і в процесі бою. В 10-му раунді легкий удар, що наніс Муса, завалив травму й стала капати кров. Побачивши це, противник спрямував всі свої старання реалізувати можливість перемоги саме на травмовану зону. Хоч після 10-го раунду було надано медичну допомогу і бій можна було продовжувати, враховуючи, що вони підходять до завершення як це прийнято на світових чемпіонатах і першостях. Лише арбітр був своє міркування і вирішив в 11-му раунді зупинити бій. Некаутно, тобто неможливістю продовжувати бій український боксером. Арбітр зіграв свою роль на «відмінно», тому що саме це було єдиною надією отримати перемогу над українським боксером, що вигравав бій в дев'ять раундів.

І так: опять визнання Рахіма Мінгалієва як сильного професіонала — боксера з України, а для самого Рахіма на даному етапі смутко... дома простіше...

Редактор І. ГЕРАЩЕНКОВА

